

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. február 9.
(csütörtök)

Szepesy László

ISTEN FELÉBRESZTI EGYHÁZÁT: SEGÍTSÉGÜL HÍVÁSRA INDÍT

Énekek: 392, 393

Alapige: 1Mózes 4,25-26

„Ádám pedig ismét ismerte az ő feleségét, és az szült neki fiat, és nevezte annak nevét Séthnek: mert adott úgymond, énnékem az Isten más magot Ábel helyett, kit megölt Kain. Séthnek is született fia, és nevezte annak nevét Énósnak. Akkor kezdték segítségül hívni az Úrnak nevét.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy olyan fundamentumot vetted életünknek, amelyet senki más nem tehet meg, amelyen megáll mindaz, amit építünk, mindaz, amit élünk és hiszünk Tebened. Köszönjük Neked, hogy még ha az élet viharai is jönnek, vagy ha éppen erős szél támadja az épületet, akkor sem lesz romlása, mert szilárd alapon áll.

Bocsásd meg, amikor ingatag, homokra épített házakat készítünk, amikor reményünket magunkba, vagy más teremtménybe vetjük, és nem Tebeléd. Köszönjük, hogy újból és újból utánunk jössz, hogy jó Pásztorként nem hagyod, hogy tévúton, hamis reménységben maradjunk. Köszönjük, hogy mindig megtalál bennünket mentő szereteted és kegyelmed.

Köszönjük, Urunk, a mai nap dolgait is, hogy kegyelmeddel őriztél bennünket, és hogy most testvéri közösségben énekelhettünk, és tehattunk valást arról, hogy Te vagy az egyedüli fundamentum.

Kérünk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy hadd lehessen ez a ma esti alkalom is Téged dicsőítő. Szentlelked erősítse bennünk a hitet, Beléd vetett bizalmunkat, az evangélium örömét. Kérjük, hogy hirdettesd igédet, az hadd

ISTEN FELÉBRESZTI EGYHÁZÁT: SEGÍTSÉGÜL HÍVÁSRA INDÍT

jusson el a szívünkig, és ott, mint mag, amely a földre esett, hadd teremjen gyümölcsöt. Kérjük, hogy kegyelmedből cselekedd ezt meg velünk ma is.

Krisztusban bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Ma esti alkalmunkon folytatjuk az arról indított sorozatunkat, hogy Isten hogyan ébreszti fel Egyházát alvó, haldokló állapotából. A felolvasott 2 igevers egy újabb válságról beszél, amely révén Isten népének jövője bizonytalanná vált. Mielőtt a felolvasott igeszakaszra rátérnénk, előbb beszélünk kell ennek a válságnak a természetéről.

Az első dolog, amit meg kell említeni, hogy nem tűnik ez olyan nagy válságnak: egy hívő ember meghalt. Ez manapság is nagy veszteség, de mégsem akkora jelentőségű, mint akkoriban volt. És erről azért kell beszélni, mert az emberiség történelmének kezdetén járunk, amikor még kevés volt a hívő. Ábel elvesztése sokkalta nagyobb veszteség volt az Egyház számára, mint ma egy hívő ember hazaköltözése.

Másrészt pedig azt is figyelembe kell vennünk, hogy milyen természetű volt ez a válság. Ádám és Éva Kaint és Ábelt hitben igyekeztek felnevelni, megismertetve velük mindazt, amit tudtak, hittek Istenről, elmondva azt is, amit ők maguk követtek el Vele szemben. Mindkét említett fiúgyermekük tehát hallotta, amit kellett, de csak Ábel fogadta el azt hittel, Kain pusztán tudomásul vette azokat, de másként gondolkozott, másként cselekedett. Mindketten mutattak be áldozatot is Istennek – a Szentírás erről beszámol –, de az Úr csak Ábelét fogadta el. Miért? Az Újszövetség magyarázata szerint azért, mert csak Ábel mutatta be azt hittel. (Kain is mutatott be áldozatot, de ő nem hittel, ő csak azért, mert úgy érezte, hogy ezt kell tenni.) Ezek után Kainban nőtt a harag, a féltékenység Ábel – és talán Isten – iránt is. A kérdés belülről felemésztette: miért nem fogadta el az ő áldozatát az Úr? És ahogy Kainban nőtt a harag, úgy fordult egyre inkább szembe Ábellel.

Először jelent meg a világtörténelemben a hívő, és a csak hívőnek mutatkozó, vallásos, de valójában meg nem tért ember közötti ellentét. Az Egyházban egyszerre volt jelen tehát a hívő és nem hívő ember. Ez az állapot a világtörténelem során aztán majdhogynem állandóvá válik, mert Krisztus egyháza sosem – bocsánat a kifejezésért – steril: mindig vannak nem hívő emberek a gyülekezetekben és az egyházakban. Ez az állapot általában feszültséget, irigységet, haragot szokott szítani a 2 csoport között. Olyan ellentétet, amely egy ideig lehet, hogy fennáll, lehet, hogy még békességben meg fér a 2 csoport egymás mellett, de egy bizonyos idő után, amikor a hívők nagyon komolyan veszik saját hitüket, és aszerint akarnak élni, de a vallásosok nem akarják követni őket ebben, akkor mindez komoly konfliktushoz vezethet. Jelen esetben Kain meggyilkolta testvérét. Az Egyház mindig

válságba kerül, amikor benne a vallásos emberek többségbe kerülnek, és a hívők ellen fordulnak. Sokáig élélhetnek egymás mellett ezek az emberek, de előbb-utóbb komoly ellentétek fognak kialakulni közöttük. Ábel megölésével az akkori Egyház komoly válságba került.

Ádám és Éva egyszerre 2 gyermekét is elveszítette: Ábel meghalt saját testvére keze által, Kaint pedig az Úr száműzte szüleitől jó messzire. A világtörténelem első, és egyben vallási okokból elkövetett gyilkossága 2 szempontból is megrázta az első emberpárt.

Egyrészt szülőkként Kainban meg kellett látniuk saját, Isten elleni lázadásuk gyümölcsét, a bűneset következményét: azt, hogy a bűn az utódaikban öröklődik tovább. Azt is meg kellett látniuk, hogy a bűn meddig képes elmenni, mert addig ezt még nem tudták. Ádám és Éva nem látta a bűn súlyosságát, nem tudták azt, hogy az embert a másik ember ellenségévé, vagy akár gyilkosává is teheti. Kaint a bűn olyan mélységbe rántotta le, amellyel addig sem Ádám, sem Éva nem találkozott. A Sátán uralma és hatalma kibontakozott a fiukban, mert mit mond megváltó Urunk Jézus Krisztus róla? Mivel jellemzi a Sátánt? *„Emberölő volt”*. És Ábel megölésében láthatták, hogy a Sátán mint bontakozik ki Kain természetén keresztül, és mint fordul az emberi léttel szembe.

Másrészt pedig Ábel elvesztésével az Egyház jövője is bizonytalanná vált, hiszen tudjuk jól, a Szentírás bizonyosságot tesz róla, hogy ő volt csak egyedül hívő Ádám és Éva mellett. Ő volt az akkoriak közül úgymond, aki kiemelkedett hitével. Kain viszont nem tért meg. Tudta, hogy van Isten, beszélt Vele, az Úr figyelmeztette is, amikor haragra gerjedt: vigyázz, mert *„a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád van vágyódása, de te uralkodjál rajta”*. Tehát Kain tudott Isten létezéséről, mégis szántszándékkal Ellene fordult, és fellázadt Ellene. Ádám és Éva mindeközben ígéretet kaptak arra nézve, hogy győzni fognak a bűnnel szemben, és hogy ezt a győzelmet valamelyik utódjuk, leszármazottjuk fogja megszerezni: Jézus Krisztus. Kain és Ábel elvesztésével azonban számukra ez is bizonytalanná vált. Kitől fog származni a Megváltó, a Szabadító? Mert bár valószínűleg Ádámnak és Évának voltak más gyermekei is – hiszen Kainnak is lett felesége később, és az honnan lett volna, ha nem az első emberpártól –, de a Szentírás csak Ábelt nevezte hívőnek, azaz Ádám és Éva utódai között nem volt olyan, aki az Urat kövesse, és ezért számukra a jövő bizonytalanná vált.

Itt kell röviden beszélnünk a Bibliában szereplő nemzetségtáblázatokról is, annak a kérdésnek a kapcsán, hogy azok miért nem sorolják fel Ádám és Éva többi gyermekének nevét. Egyrészt fontos megértenünk velük kapcsolatban, hogy nem az a célja a nemzetségtáblázatoknak, hogy egy adott embertől származó minden egyes gyermeket felsoroljanak. Csak 1-1 embert emelnek ki 1-1 generációból, mert céljuk valamilyen isteni üzenet átadása, nem pedig a népesség nyilvántartása. Ezért például Ádám nemzetségtáblá-

zata, ami ezután a 2 vers után következik (az 1Mózes 5. fejezetében) nem említi sem Kaint, sem Ábelt, hanem Séttel kezdődik, mert ennek a nemzetségtáblázatnak ebben a fejezetben az volt célja, hogy rámutasson a hívó leszármazottak folytonosságára, hogy Isten gondoskodott arról, hogy legyenek hívők is, és ez egyben Krisztus nemzetségtáblázatát is tartalmazza.

Arról is beszélnünk kell röviden, hogy miért említi az Ige hívó és nem hívó vonalat Ádám leszármazottai között. Ezt a 2 verset megelőzően Kain nemzetségtáblázatával találkozunk, a bűnben egyre inkább elmélyülő emberekével. Miért különbözteti meg Isten Kain nemzetségtáblázatát Ádámétól és Sététől, amikor a hitbe nem lehet testileg beleszületni, hanem csak ajándékként lehet azt megkapni Istentől? Vannak néhányan, akik mind a mai napig azt állítják, hogy ők református családba úgy születtek bele, hogy ők születésüktől kezdve reformátusok, mégis mi az Ige alapján valljuk azt, hogy ilyen nem létezik, hívó reformátusnak lenni nem a testi születést jelenti, hanem azt, ha valaki Istentől, a Szentlélektől született újjá az ige meghallása által. Jelen esetben Isten mégis leírta Ádám nemzetségtáblázatát, mert rá akart arra mutatni, hogy Neki gondja van az Egyház megőrzésére. Mert bár az említett emberek egymás leszármazottai voltak, ez mégsem jelenti azt, hogy azért lettek hívők, mert elődeik is azok voltak, hanem azért lettek hívők, mert Isten kegyelmet adott nekik, és megadta, hogy utódaik közül többen higgyenek Teremtőnkben és megváltó Urunkban. A nemzetségtábláknak nem az a fő üzenete, hogy egy hívőnek minden utódja szintén hívó lesz – sőt, majd a mózesi könyv úgy folytatódik, hogy később, Noé idejére a hívők köre leszűkül Noé családjára –, a nemzetségtábla célja nem is az, hogy felsoroljon minden egyes hívőt, hanem az, hogy legyünk bizonyosak abban: Isten az, aki nemzedékről nemzedékre gondoskodik arról, hogy az Egyháznak legyenek új, élő hitű tagjai.

Ezek fényében kell megértenünk azt, hogy mit is jelentett Ádám és Éva számára Ábel elvesztése. Számukra még Istennek ez a több generáción át tartó kegyelme nem lett nyilvánvalóvá, sőt, azt látták, hogy gyermekeik között nagyon kevesen lettek csak hívők. Ábel elvesztésével, aki hitből, és nem csak színlelve áldozott az Úrnak, látszólag a bűn még ezt a kevés hívőt is legyőzte. Isten ígérete nem csak a messze jövőről szólt: azt mondja, hogy te és a te magod a kígyó fejére taposol –, tehát Éva és utódai a kígyó fejére taposva fognak győzni, ezt ígéri Isten. Ábel halálával azonban bizonytalanná vált számukra ez, hiszen nem Ábel győzött, hanem a kígyó. Ábel meghalt. Látszólag nem győzte le a kígyót egy hívő ember. Ezt az ígéretet újra kellett értelmezniük, vagy jobban megérteniük, hogy mit is jelent. Istennek még meg kellett mutatnia számukra, hogy a hívő ember halála nem jelenti a kígyó vég-ső győzelmét az Egyház, vagy a hívő felett.

Mit üzen ez az ige? Azt, hogy amikor Isten fel akarja ébreszteni Egyházát nagy vesztesége pillanatában, mert elveszített egy nagy hívőt, akkor ma-

gát a bűn és halál felett is győzedelmes Úrnak mutatja meg, aki gondoskodik népe jövőjéről. És hogy még ezt is pontosítsam, hadd fogalmazzak úgy, hogy Isten népe számára egyértelművé akarja tenni, hogy egyedül csak Ónála van segítség, és csak Ő győzhet a bűnnel szemben vívott csatánkban. Ádámnak és Évának meg kellett látnia, hogy Ábelben az emberiség is elbukik. Attól, hogy valaki hisz Istenben, még Isten nélkül nem képes legyőzni a bűnt. És Isten ezt megmutatta ott, Ábel halálában. De a folytatásban is, hogy Isten támasztott új magot, születtek újabb hívők. Isten ezt a kegyelmét – hogy amikor hagyja, hogy Egyháza úgymond veszteségeket szenvedjen, amikor hívőket szólít haza –, utána felragyogtatja azt, hogy Ő ad újabb megtérő embereket. Ez különösen is megmutatkozik akkor, amikor a hívőket üldözik vagy megölik, és mégis fennmarad Isten Egyháza. Akkor nagyon kiviláglik az, hogy nem az ember, hanem maga Isten tartja fenn az Ő népét.

Mert mit mond az ige? Először is azt, hogy Ábel vére nem maradt ítélet nélkül. Isten személyesen bünteti meg Kaint (nem Ádámnak kellett ezt megtennie, pedig ő volt az édesapja), elkövetett bűnéért, és így magát Isten népének védelmezőjének és bosszúállójának mutatja meg: átokkal is sújtja őt. Amikor Isten így cselekszik, Ádám és Éva számára egyértelműen kiderül, hogy ha a hívők védtelenek is az ilyen erőszakkal szemben, akkor is Isten védelmezőjüknek és bosszúállójuknak bizonyul. Isten pedig nem hagyja, hogy az Isten nélkül élők teljes győzelmet arassanak népe felett. Azt megengedi, hogy a hívők szenvedjenek, hogy üldözzék őket – ahogyan napjainkban is nagyon sok testvérünkkel ezt megteszik –, még a halálukat is megengedi, de a végső győzelmet sosem adja a pogányoknak, hanem Egyházát dicsőíti meg vele. A győzelmet Isten mindig az Egyháznak, az Övéinek ígéri.

A felolvasott ige alapján is mit mondhatunk? Hogyan ébreszti fel Isten saját népét a súlyos csapás után? Úgy, hogy újabb hívőket ad az Egyháznak. Ádám és Éva egy újabb gyermeket kapnak, Séthet, aki szintén hívó lesz Isten kegyelméből.

Az ő megszületésével és megtérésével Isten megmutatja, hogy nemcsak ítéletével védi az Egyházat – mert ha csak ítélettel védené, akkor az Egyház előbb-utóbb elfogyna –, hanem annak jövőjét úgy is biztosítja, hogy újabb és újabb hívőket ad neki. Nem test és vér szerinti születés szerint lesznek újabb egyháztagok, hanem az Istentől való születés alapján, Isten munkája révén. Mert Isten egyházának jövője nem a test szerint született utódokban van, hanem Istenben magában, aki képes megtéríteni, és újjá teremteni sokakat.

És itt meg kell említenünk egy napjainkban elterjedt, de az Ige alapján meg nem álló nézetet. E szerint egy gyülekezetnek csak akkor van jövője, ha sok fiatal van benne. Magát az elképzelést megérti az ember: a mostani fiatalok generációja lehet csak a későbbi kor szülői és nagyszülői korosztálya. Ez teljesen érthető. A gyülekezet is, ha nincsenek fiatalok – így szoktuk mondani –, előbb-utóbb kiöregszik, és el fog tűnni. Ez a gondolkodás azonban

nem csak kétségbeesésbe taszít sok kicsiny gyülekezetet, akár országunkban is, ahol nehéz megtalálni az ifjúságot, mivel azok a nagyobb városokba mennek tanulni, aztán dolgozni, és elköltöznek, hanem Isten munkáját is leki-csinyli, mintha csak a fiatalok körében munkálkodna Ő. Ez a nézet nem látja teljesen Isten munkáját. Mert bár valóban fontos a gyerekek és az ifjak közötti misszió, ezt senki nem tagadja, de Isten missziója minden korosztályra kiterjed! Ha csak a fiatalokban látja valaki az egyház jövőjét, akkor kétségbe fog esni, ahogyan azt Ádám és Éva is tette Ábel elvesztése után.

Séth születésével azonban Isten rávilágított arra, hogy Ő nagyobb, mint ahogyan azt az első emberpár elképzelte. Az ő születéséről szóló 2 igevers több bátorítást és üzenetet is tartalmaz számunkra.

Először is: Éva azt mondja az ő születésekor, hogy Isten adta őt neki. Bár az első emberpárnak akkoriban már több gyermeke is volt, de valószínűleg mind a bűn útján járt, és nem hittek Istenben. De amikor Séth megtért, akkor felismerték, hogy Isten nem hagyta őket hívó utódok nélkül, hanem az Egyháznak mindig adni fog megtérő embereket. Több gyermeket is kaptak – tehát a kapás szót így értsük – de mégis csak Séthre mondja azt Éva, hogy „*adott nekem (...) az Isten*”. Mindig lesznek megtérő emberek Isten kegyelméből. Hogy azok a gyerekek közül kerülnek ki, vagy a szülők vagy nagyszülők generációjából, azt mindig Isten dönti el. Mert Ádámnak és Évának azt is be kellett látnia, hogy az ő hitük nem garancia az egyház jövőjére nézve, mert hiába nevelték ők hívó szülőkként gyermekeiket, a többségük mégis megromlott, és megtagadta Istent. Ajándékként tekintettek Séthre, aki őszintén hitt teremtő és megváltó Urunkban, és ezzel megértették, hogy a hit az ajándék.

És az Egyház is csak úgy gyarapodhat, ha az Úr ad neki. És itt nem arról van szó, hogy nekünk nem kell tennünk semmit sem szülőként, nagyszülőként, családtagként szeretteinkért, mert a mi felelősségünk az, hogy szüntelen Jézus Krisztushoz hívjuk szeretteinket, és amennyiben rajtunk áll, az Ő akarata szerint neveljük is őket. De emberként korlátaink vannak, és egy hívó családban is előfordul olyan, hogy a gyerekek közül a többség nem tér meg. Ez nagyon fájó, egy szülőnek sem kívánja ezt senki, de ilyenkor fontos azt meglátnunk, hogy Isten az, aki ajándékként adja nekünk gyermekeink megtérését, és ezért fontos, hogy elsősorban Őbenne bízunk, és Őtőle kérjük el azt szüntelen, újból és újból. Könyörödjünk a szeretteink megtéréséért, ne lankadjunk meg ebben! Éva ezt megértette édesanyaként, amikor Séthről azt mondta, hogy Isten adta neki.

És ugyanígy van ez testvéreink, gyülekezetünk, egyházunk jövőjével kapcsolatban is. Megtérésünk után úgy szoktuk mondani, hogy találtam egy gyülekezetet. A Szentírás azonban azt mondja, hogy Isten minket odaadott az Egyháznak. Lehet mondani, hogy ez az éremnek a két oldala, de a Szentírás inkább ez utóbbit hangsúlyozza, hogy a megtérő ember ajándék egy hívó

közösség számára. És így kellene tekintenünk egymásra, mint akiket az Úr odaadott egymásnak. Lehet énközpontúan is gondolkozni, hogy én találok-e magamnak gyülekezetet, és válogatok a saját szempontjaim, a saját tetszésem szerint – sajnos manapság nagyon elterjedt ez a nézet és ez a válogatás –, az Ige nézőpontja azonban az, hogy az Úr adja a megtérőket saját népének ajándékként. És nekünk is így kellene egymásra tekintenünk, gondolnunk, és részben magunkra is: mi is az Egyház ajándékai vagyunk. És bár valóban csodálatos dolog, hogy ha valaki fiatalon újjászülethetik, mégsem kell lemondanunk azokról, akik idősebbek, vagy már életük utolsó szakaszában járnak, feljűk ugyanúgy küld minket Isten, ők is ugyanúgy ajándékok lehetnek Isten népe számára, a Pasaréti gyülekezet számára is.

Másodszor a gyermek nevééről, és annak magyarázatáról kell szólnunk. A gyermek a Séth nevet kapta, ami azt jelenti az ősi szöveg szerint, hogy 'valaki helyébe odatenni', 'valaki helyett megkapni'. Az ige szerint maga Éva is így magyarázta ezt a nevet, mert azt mondta: „*nevezte annak nevét Séthnek*” (mármint Éva) „*mert adott úgymond, énnékem az Isten más magot Ábel helyett*”. Tehát Ábel helyébe adott gyermek, így lehet érteni a Séth nevet. Ez a gondolat, hogy Ábel helyett lett Séth, valljuk be, először, önmagában véve furcsa, hiszen egyetlen embert sem lehet pótolni a másikkal. Isten mindannyiunkat egyedinek teremtett, ezért nem mondhatjuk azt, hogy ha egyikünket elveszítjük, akkor majd a másikkal pótoljuk. Akkor mégis hogyan értette Éva azt, hogy Ábel helyett kapta meg Séthet? Nem úgy, hogy Séth Ábel helyébe léphetne akár értékében, akár személyiségével, de mégis részben vigasztalást jelentett az ő megszületése szülei számára, másrészt pedig hite volt az, ami Évának újabb reményt adott, és ilyen értelemben a hitben lépett Ábel helyére. Séthben ugyanis Isten ígérete a bűn legyőzésére ismét megerősödött, mert volt, aki hirdesse a későbbi generációknak is az evangéliumot, a reményt, az isteni ígéretet.

Emberként, testvérként az egyházon belül mindannyian pótolhatatlannok vagyunk, ezt fogadjuk el, de a ránk bízott feladatra nézve az utánunk jövők a helyünkbe léphetnek Isten kegyelméből. Fontos meglátnunk Istennek ezt a munkáját is. Amikor Ábel meghalt – hadd fogalmazzak így –: az akkori Egyház egyik vezetője halt meg. És kérdés volt a szülei számára, hogy ki lép a helyébe. És nem láttak senkit. Isten munkája nem csak az, hogy egyszerű hívőket ad az Egyháznak, hanem hogy szolgálkat is ad. Az Egyházban történő nagy ébredések, reformációk után mindig kérdés a hívők számára az, hogy a nagy hívő elődök, reformátorok szolgálatát, helyét ki veszi át? A választ ebben az igében is megkapjuk: Isten maga az, aki gondoskodik népéről úgy, hogy az elköltözöttek, meghaltak helyére újak lépjenek, ahogyan Ábel helyett az akkori egyház megkapta Séthet. És ez minden kor Egyházának reménysége is! Más nem lehet reménységünk, minthogy Urunk ezt a munkáját végzi a mai napig is. Isten maga gondoskodik arról, hogy a magvetést, az

ISTEN FELÉBRESZTI EGYHÁZÁT: SEGÍTSÉGÜL HÍVÁSRA INDÍT

igehirdetést, a szeretetszolgálatot, a missziót mindig átvegye valaki, lehet, hogy nem azonnal, lehet, hogy néhány év vagy évtized kihagyásával, de az Úr mindig támaszt újabb szolgálókat magának. Egyházát Isten maga őrzi meg! Olyan előfordulhat, és a világtörténelemben többször előfordult, hogy 1-1 gyülekezet megszűnt – ahogyan a Jelenések könyve elején található 7 gyülekezetre is bekövetkezett az ítélet az Ige szerint –, de Isten mindig ad a válságos időkben újabb és újabb szolgálókat, akik beállnak az aratás munkájába. Ha az Egyház alszik, Isten az, aki ébresztőket, őrállókat ad, akik ébresztgetik az Ő népét!

Séth ilyen értelemben is átvette Ábel helyét, nem csak úgy, hogy Őtőle származott testileg Krisztus (mert Séth leszarmazottja lett Ő), hanem már életével és szolgálatával is Ábel helyébe lépett. Mert a harmadik dolog, amit ez az ige üzen számunkra, az, hogy Séth idejében „*kezdték segítségül hívni az Úrnak nevét*”. Meg kell állnunk, és el kell gondolkoznunk ezen: a világtörténelem kezdetéről van szó, és az Ige ezt a nagyon fontos dolgot mondja, hogy „*akkor kezdték segítségül hívni az Úrnak nevét*”. Séth volt az, aki Isten tiszteletét, segítségül hívását annyira fontosnak tartotta, hogy az Ige ezzel tiszteli meg őt, hogy az ő idejében kezdték először segítségül hívni Isten nevét. De ezen el kell gondolkoznunk, hogy mit is jelent, mert korábban is találkozunk azzal, hogy Ábel és Kain áldozatot mutatott be. Tehát akkor mit jelent a segítségül hívás? Maga az, hogy segítségül hívás, a legszűkebb értelemben imádságot jelent, mert aki segítségül hívja az Urat, az imádságban teszi ezt meg. De a Szentírás több helyen is használja ezt a kifejezést – hogy segítségül hívás – a hívók teljes istentiszteletére, kegyességére, hitére. Például Pál apostol a 2Timóteus 2,22-ben, a Róma 10,14-ben is így használja, hogy „*akik segítségül hívják az Urat*”, vagy Lukács evangélista a Cselekedetek 9,21-ben is így utal a hívók közösségére: akik segítségül hívják Isten nevét. Tehát az ige tágabb értelemben is azt mondja, hogy a segítségül hívás Isten tiszteletét jelenti, azaz valószínűleg Séth idejében kezdték el az emberek úgy tisztelni Istent, hogy nemcsak egyen-egyenként (vagy esetleg már családonként), hanem időnként nyilvánosan (nem titkon: azaz mindenki számára nyilvánosan) összegyülekeztek, közösen hálát adtak és imádkoztak, és áldozatot mutattak be. Az, hogy áldozatot is bemutatnak, azt tudjuk jól a későbbiekből (már korábban Ábel is megtette), és később Noé is, tehát az áldozat bemutatása már egy ismert dolog volt Isten tiszteletében.

Tehát mi történt Séth szolgálata révén? Séth által Isten összegyűjtötte Ádám és Éva gyermekei közül azon keveseket, akik hittek Benne, gyülekezetté, egyházzá formálta őket, és ezzel el is különítette őket, Isten fiait az emberfiaktól, akik a bűnt követték Isten helyett. Mindezt pedig azon célból tette Isten, hogy egyértelművé tegye minden ember számára: csak Őnála van segítség. Ezeknek az embereknek az összejövése, és közösen Istenhez fordulása üzenet volt a világ számára, a többi ember számára, akik a bűnben éltek.

Azt üzente, hogy mi csak az Úr segítségében bízunk, és csak Őhöz fordulunk.

Séth saját fiának is olyan nevet adott, amely ezt a hitét tükrözi, hogy csak Istennél van a segítség. Az Énos név ugyanis azt jelenti egyrészt, hogy 'ember' vagy 'emberiség', de másik jelentése az, hogy 'beteg', 'gyenge', 'halandó ember', 'halandó', 'erőtlen'. És ezzel azt fejezte ki Séth, hogy az ember önmagában véve erőtlen, és gyenge szembeszállni a bűnnel, és ezért nem magában, hanem csakis Istenben bízhat, mert csak Őnála van a segítség. Csodálatos dolog ez, bár lehet, hogy a nevet nem tartjuk annyira pozitívnak – ilyen nevet adni egy gyermeknek, hogy halandó –, de mégis a hívők számára ez emlékeztetés volt arra, hogy csak az Úrnál van segítség.

Isten munkája tehát az, hogy a hívő ember vágyjon arra, hogy más hívőkkel együtt, közösségben imádjá az Urat, hívja segítségül az Ő nevét. Isten munkája volt az, hogy az Övéit egybeterelte, és hogy közösen is, imádságokban is Őt hívják segítségül. Ez Isten Lelkének munkája volt. Az Ő munkája az is, hogy ilyen mély hívő lelki közösség ne vállaljon közösséget a meg nem tértekkel, pontosabban az ő bűneikkel, hanem más módon, mentő szeretettel keresse őket. Együtt egy testté válnak Krisztusban, de ennek a testnek nem tagjai a még meg nem tértek. Elkülönülnek valamilyen szempontból (Isten imádatában), de Isten mentő szeretete és a misszió ugyanúgy feladatul adatott nekik is.

Séth példájából látjuk tehát, hogy Isten mint menti meg és ébreszti fel az Ő népét egy olyan válság után, amikor a hívő Ábelt hitéért megölték, és hogy az ő halála, bár veszteség volt szülei számára, de az Egyház számára nem vereséget jelentett, hanem Séth szolgálatai révén elkezdődhetett Isten nyilvános segítségül hívása a bűnben élő emberiség között. Bár a bűn egyre inkább csak terjedt – az Ige folytatásában ugyebár odáig érkezünk el, hogy Noé idejében elhatalmasodott annyira, hogy Isten azt mondja, hogy özönvízzel sújtom a világot –, de mennyei Atyánk nem hagyta világosság nélkül a bűnben élő embert, mert adott újabb hívőket minden generációba, akik testvéri közösségben együtt fordultak Őhöz, és ezzel mutatták az örök élet útját, mutatták az evangélium útját: fordulj te is Istenhez segítségért! A hívők ilyen közösségében Isten életben tartotta az első emberpárnak adott ígéretét is, hogy Éva utódai a kígyó fejére fognak taposni. És Isten egyben biztosította Krisztus nemzetségét is, mert ezektől az emberektől származott testiekre nézve Krisztus.

Hogyan ébresztgeti tehát Isten azt az Egyházát, amely nagy veszteséget szenved el hívő testvérek hazaköltözése által, és amely számára a jövő kétségessé válik? Úgy, hogy biztosítja őket: ad újabb hívőket ajándékként az Egyháznak; úgy, hogy biztosítja azt, hogy ad szolgálókat az Ő Egyházának, akik Istenhez vezetik az Ő népét; és úgy, hogy lelki vágyat kelt az Övéiben arra, hogy együttesen, ne csak egyen-egyenként, hanem gyülekezetként, Krisztus

ISTEN FELÉBRESZTI EGYHÁZÁT: SEGÍTSÉGÜL HÍVÁSRA INDÍT

testeként együtt hívjuk segítségül az Úr nevét. Isten ilyen munkáját végezte az Egyházban ott és akkor Séth által, és végzi ma is. Alapvető dolgok ezek, de mégis Isten munkái, amelyekért hálát kell adnunk, amelyekben reménykednünk kell, mert csak ez az egyedüli reményünk, és amelyért dicsőítenünk kell Őt.

Egyedül Ő az, aki az Ő nevének segítségül hívását a szívekbe tudja vésni, hogy mindenki számára nyilvánvaló legyen: nincsen másnál segítségünk, csak Őnála, és „*nem adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk*” (Cselekedetek 4,12), csakis Jézus Krisztus neve! Adja az Úr, hogy így is tudjunk Őbenne hinni, ne kicsiny dolognak lássuk ezeket, hanem Isten hatalmas munkájának, amellyel megtartja az Ő Egyházát.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, elsősorban azért, hogy Te életedet adtad azért, hogy Egyháznak, népednek, személy szerint nekünk is életünk legyen. Köszönjük Neked, hogy annak ellenére, hogy megengeded, hogy üldözzenek bennünket – bár ma itt országunkban ennek nem kell teljes kibontakozását látnunk, lehet, hogy csak hátratételt szenvedünk, de máshol testvéreinket testileg is üldözik –, mindezek mégsem ismeretlenek Teelőtted, nem a Te tudtodon kívül vannak. Könyörgünk az üldözött testvéreinkért, tartsd meg őket mindvégig a hitben, add, hogy mindvégig hűek maradjanak Hozzád.

És köszönjük, hogy akár üldözöttek legyünk, akár nyugodt, békés állapotban élünk, akkor is csak Te vagy az egyedüli reménységünk, mert csak Te tudsz újabb és újabb hívőket adni nekünk, a Te népednek.

Bocsáss meg, Urunk, amikor annyira csak magunkra, és saját szolgálatainkra tekintünk csupán, hogy elkezdünk ezekben bízni, és elfelejtkezünk arról, hogy Te vagy az életadó Úr, Te vagy az, aki újjá tudsz teremteni valakit. Kérünk Téged, hogy minden egyes megtérésért Téged dicsőítsünk és magasztaljunk. És így egyben hadd könyörögjünk szereteteinkért is, különösen azokért, akik nem tértek még meg. Könyörülj rajtuk, kegyelmedet add nekik.

Mennyei Atyánk! Szeretnénk ajándékként is tekinteni azokra, akiket Te közénk hozol, és így szeretnénk egymásra nézni. Látod, hogy mennyire hajlamosak vagyunk egymásban inkább a bűnt, a kifogásokat keresni, azt, hogy mi a másikban az elviselhetetlen. Könyörülj rajtunk, hogy hadd nézzünk a Te Lelked szemén keresztül egymásra, hogy az Úr ajándékai vagyunk. És kérünk, hogy növeljed bennünk a felebaráti, testvér iránti szeretetet. Kérünk, hogy ehhez Téged hadd szeressünk jobban, hadd növekedjünk a Te kegyelmedben és a megismerésedben.

Köszönjük, hogy szolgálakat is adsz, akik Terólad beszélnek, akik az igét hirdetik, és hogy Te vagy az, aki újakról gondoskodsz, és köszönjük azt, hogy

ISTEN FELÉBRESZTI EGYHÁZÁT: SEGÍTSÉGÜL HÍVÁSRA INDÍT

Te vagy az, aki népedet arra ébreszted fel, hogy „*egy szívvel és egy szájjal*” hívjunk Téged segítségül, hogy őszintén fel merjünk nyilvánosan is vállalni, hogy csak Benned látunk segítséget, és nem más emberi megoldásban. Köszönjük irgalmadat, hosszútűréseidet, amivel vagy irántunk. Kérünk, hogy továbbra is Te maradjál egyedüli reménységünk.

Könyörgünk beteg testvéreinkért, akár otthon, vagy kórházban, betegágyon fekszenek, adj nekik kegyelmed szerint Benned való reménységet, erőt, biztatást, akárhogy alakul is a betegségük. Kegyelmed és irgalmad nagysága szerint pedig könyörgünk gyógyulásért.

Könyörgünk családjainkért, fiataljainkért, gyermekekért. Köszönjük őket, hogy sokakat adtál nekünk itt a gyülekezetben. Könyörgünk őrük is külön, de mindenkiért: szülőkért, nagyszülőkért egyaránt. Köszönjük, hogy Te a missziódat minden generáció között végzed.

Kérünk, Urunk, hadd lehessen világosság a mi gyülekezetünk egyházunk és népünk körében. Hadd könyörögjünk ébredésért, Hozzád térésért. Könyörgünk egyházunk vezetőiért, hogy igéddel, Szentlelked bölcsességével vezesd őket ennek a célnak a megvalósításában.

Köszönjük, hogy Te igéddel tudod vezetni egy ország vezetőségét is. Így könyörgünk népünk vezetőiért, könyörülj rajtuk is döntéseikben, a Te Igéd tisztasága, fénye vezesse őket.

És egyen-egyenként kérjük, hogy formálj bennünket, erősíts minket a Benned való bizalomban, abban, hogy Téged segítségül hívjunk szüntelen, és ezért a segítségért hálát is tudjunk adni, és tudjuk azt ne csak kérni, hanem remélni és várni is.

Köszönjük, hogy Te ebben is formálsz minket. Köszönjük, hogy Te vagy az, aki a bennünk elkezdett munkát elvégzed addig a napig, amíg magad mellé nem veszel bennünket, vagy vissza nem jössz.

Áldott legyél, Urunk, a Te kegyelmedért, irgalmadért, mentő szeretetedért!

Ámen.

Ne csüggedj el kicsiny sereg

(ref. énekeskönyv 393.)

Ne csüg- gedj el, ki- csiny se- reg,
Bár el- pusz- tí- tá- sod- ra tör,
Ha rád zú- dul vad el- le- ned,
Gond, ké- tel- ke- dés mit gyö- tör?
Hogy vég- kép ösz- sze- tör- jön;
Nem lesz ez így ö- rök- kön!
Bíz- zál: ü- gyed az Is- te- né,
Né- pét Ő el nem ej- te- né:
Ő áll majd bosz- szút ér- ted;
Ő ál- lít Ge- de- ont mel- léd,
Ál- ta- la har- cod- ban meg- véd,
Szent i- gé- jét és té- ged.

2. Él az Úr, áll ígérete:
Ördög s világ minden csele
Megszégyenül mi rajtunk!
Vélünk az Úr, mi Ő vele,
Végtelen az Ő ereje:
Győzelmet kell aratnunk.

Krisztusunk, segélj, el ne hagyj,
Pártfogónk végig te maradj:
Oltalmaz neved által,
Hogy, mint hű nyájad teneked
Zenghessünk dicséreteket
Víg, boldog hál'adással!